

na setkání s klukem, který měl zjevně problémy se sebeovládáním. Dokonce jsem viděla jizvu na jeho krku, o které mi Mia říkala, že má z nějaké rvačky. Nehla jsem ale ani brvou a překvapilo mě, že se v jeho přítomnosti necítím nijak nervózní.

„Můžu se zeptat, proč si to zasloužila?“ Ušklíbl se a zkrřížil ruce na široké hrudi.

Prohlédla jsem si ho od hlavy k patě. Na čele se mu leskly kapky potu a tváře měl zarudlé. Měl na sobě sportovní oblečení a trochu těžce dýchal, takže jsem usoudila, že byl venku běhat, když mě viděl, jak jsem slavně upadla na chodník. Pomluvy a pověst stranou, něco s ním zjevně nebylo v pořádku. Kdokoli, kdo by se po tak intenzivním hokeji dobrovolně vydal běhat, nemohl být normální. Proč se se mnou vůbec ještě bavil? Už jsem vstala a byla v pohodě. Možná měl morbidní smysl pro zvědavost.

„Proč si to zasloužila?“ Vyprskla jsem smíchy, což ho muselo přimět litovat, že se zeptal. „Protože mám opravdu špatný den a ona mě nechala na holičkách, když jsem ji nejvíc potřebovala.“

Možná jsem v tu chvíli měla radši zmlknout, ale slova se ze mě jen sypala dál.

„Zasloužila si to, protože můj kluk, moje máma a moje sestřenice mi neberou telefon. Strejdovi volat nemůžu, protože oficiálně *nemám být venku*. Vlastně bych vůbec neměla být v tomhle zmrzlém, depresivním městě. A přesto tady jsem. Sama. Uvázla u kraje silnice. Uvázla tady celý maturitní ročník. Prostě uvázla. A nemám se na koho obrátit.

Takže jo, kopa jsem do svého starého milovaného auta. A jestli ještě někdy nastartuje, klidně se mu omluvím na kolenu. Ale do té doby? Dostalo, co si zasloužilo.“

Zhluboka jsem se nadechla, když jsem svůj výlev konečně dokončila. Všechna ta frustrace, co ve mně bublala už od chvíle, kdy mě máma vysadila a odjela, se teď vyvalila ven. Jen jsem nečekala, že mě to semele zrovna ve sněhové závěji... a před nejproslulejším hokejistou ve státě.

„Jsem tady já,“ řekl a zaskočil mě.

„Cože?“

„Říkala jsi, že tady nemáš nikoho, na koho se můžeš obrátit.“ Pokrčil rameny, natáhl ruce a prohlédl sám sebe od hlavy k patě. „No, já tady jsem.“

Zamračila jsem se na něj, protože jsem netušila, proč tu ještě je. Narazil na mě, jak jsem se vyřádila na svém autě, a pak se díval, jak vykládám své emocionální břemeno do chladného nočního vzduchu. Nemluvě o tom, že jsem stále cítila sních v rozčuchaných vlasech, takže jsem musela vypadat stejně rozrušeně, jak jsem zněla. On tu ale byl a usmíval se, jako bych ho pobavila, místo aby se o mě bál.

„A máš štěstí, že tady jsem,“ pokračoval. „Myslím, že ti můžu pomoci.“

„Ty mi můžeš pomoci?“

„Jo, s autem. Znáš jednoho týpka.“

„Ty znáš jednoho týpka?“ zopakovala jsem a snažila se, aby v mém hlase nezaznělo podezření.

„No, s jedním takovým bydlím. Můj táta vlastní autodílnu. V sobotu večer má zavřeno, pokud se nestane něco naléhavého, ale můžu mu zavolat a poprosit ho, aby ti auto odtáhl do dílny.“

Zavrtěla jsem hlavou. Jaká byla pravděpodobnost, že se mi porouchá auto zrovna ve chvíli, kdy kolem běží kluk, jehož táta vlastní autodílnu? Část mě měla pocit, že se na mě konečně usmálo štěstí. Pak jsem si ale vzpomněla na Miu a její varování